

Jazz Tertúlia

FOTO P. SEGURA

Dijous passat va actuar al Sans-Bar el grup de jazz format per Albert Bover als teclats, Pau Bombardó a la bateria i Nono Fernández al contrabaix.

A destacar el bateria del conjunt, que va marcar en tot

moment el ritme de la nit.

El concert estava inclòs dins el cicle "Jazz Tertúlia" que se celebra cada dijous a mitjanit a la sala granollerina. El cicle es va iniciar ara fa un mes i fins ara compta amb un considerable èxit de públic.

"Barco-K", sols al Sans

El darrer cap de setmana va passar pel Sans els "Barco-k" de Barcelona. La línia del conjunt estava dins del pop-rock, amb una bona secció de ritme i un cert toc d'"Ultimo de la Fila" en el can-

tant Paco León.

Els dos concerts van ser seguits per un nombre molt baix de públic, per no dir inexistent.

Aquesta setmana serà el torn del grup "Prisioneros del Placer".

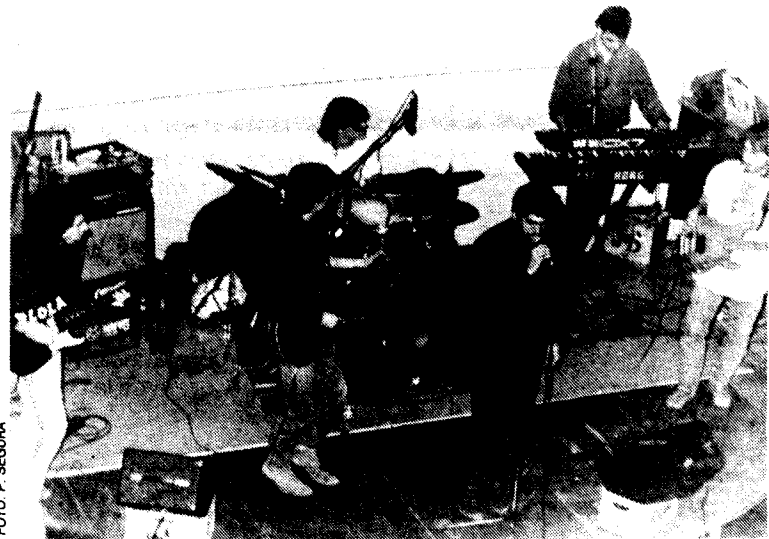

FOTO P. SEGURA

"Free Mood" al Rocco

El dijous es va arrodonir una nit de jazz amb el concert de "Free Mood" al Rocco. El conjunt, una variació de les múltiples formacions compostes per Enric Illa, bateria; Joan Rectoret, baixista i Alex Martínez, teclats, va interpretar i versionar temes clàssics de jazz.

"Situació Adversa" al Radical

El Radical va celebrar amb una setmana de retard el cinquè aniversari de la seva inauguració amb un concert dels ja prou coneguts "Situació Adversa". Feia temps que no hi havia cap directe al "Radi" i Jordi Viader, Daniel Molina, Albert Mallorca i J.Ramon Quintans van aconseguir reunir força públic però aquest es mostrà bastant fred.

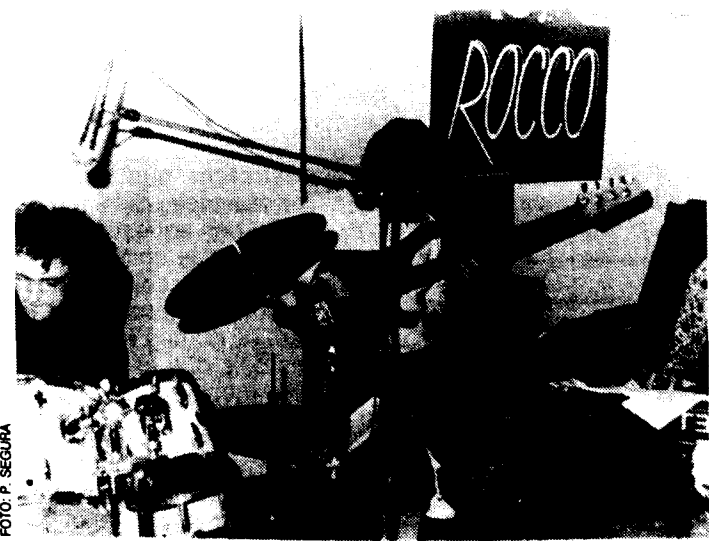

FOTO P. SEGURA

Presentació a Canel.la

"Místics" arrenquen amb força

FOTO P. SEGURA

Els "Místics" en èxtasi

Eugení Estrada

Divendres passat es va presentar el grup "Místics" a la discoteca Canel.la de Cànoves davant un públic nombros i entusiasta. El conjunt de La Garriga va oferir un intens concert que va servir de presentació del nou nom del conjunt, (la formació continua sent la mateixa que la seva etapa com "Fahrenheit-451"), i també va servir per probar les repercussions d'èxit que pot tenir el seu fitxatge per la promotora **Agès Music**, que va iniciar en motiu d'aquest concert una important campanya de promoció a favor del conjunt.

Un directe ric i potent

Els **Místics** estan formats per Joan Costa, cantant; Jordi Pareiras, baix; Jordi Costa, guitarra; Josep Espinasa, guitarra; i Pere

cuevas, bateria. Aquest cinc joves de la comarca van demostrar un cop més divendres passat que es troben bé a dalt de l'escenari i que ofereixen un directe ric i potent, amb força, show i bones notes de qualitat musical. Tot i així a Cànoves les coses se'ls posaren una mica difícils, degut als problemes de megafonia, d'insuficiència d'espai a dalt de l'escenari i potser també per la possible pressió que pogués suposar l'excessiva responsabilitat atribuïda per la gran publicitat del concert realitzada durant les darreres setmanes. Una mica de tot va haver allà, però el principal va ser el bon espectacle del que van poder gaudir tots els presents.

En la primera part del concert "Místics" van tocar els seus temes més genuïns, més propis, els que definitivament marquen actualment el seu estil. Són els temes "Luna llena", "Labios de miel",

"Claveles blancos", "No caen por tí", la nova "Amor y sangre", "Como el fuego" o "Quiero", tots ells marcats per la veu i personal forma de cantar d'en Joan, tant pel que fa a les balades com a les notes de més canya.

Totes les lletres i tornades ("estribillos") van ser continuadament seguides pels ja asidus als concerts del conjunt, que s'ho passaven d'allò més bé amb les evolucions dels músics a dalt de l'escenari. Els moments més esperats de la nit van arribar amb la segona part de l'actuació, després d'un descans, amb les cançons en anglès. Amb el rock potent de "Road Runner" o el country de "Sweet Home Alabama" i "Killing Woman" va arribar el clímax de l'actuació, seguida dels bisos corresponents amb ja repetició de repertori.

Queda demostrat que els "Místics" han arrencat amb molta força.

Meló-Mania

Cock Robin - First Love Last Rites

L'estudi de gravació és en l'actualitat un music més. Els avenços musicals en el ram de la instrumentació segueixen una pujada molt espectacular (qualitat + quantitat). Per tot això estem en un punt on qualsevol persona pot gravar "música" pròpia amb un so excel·lent. Encara que pels degustadors de la bona música, els concerts i les idees compositives separen els bons dels mediocres músics.

El disc d'aquesta setmana té una producció exemplar. Arranjament i detalls cuidats fins al màxim. Fins i tot es pot degustar l'ampli cocktail de músics que hi participen. Però...a més les cançons són bones, i això permet que se'l pugui catalogar com un bon treball, i no com un simple producte de venda massiva i al mateix temps efímera (osigui, com els mocadors de paper).

La línia del disc és intimis-

ta, com ho demostra el títol, la portada, o la majoria de les cançons, però això no vol dir que sigui un L.P. ple de balades (ja n'hi ha però poques), sinó que és el seu "feeling" qui li dona aquest to. En resum, les cançons segueixen el format del mig temps (canya + lent), i a més portat fins al darrer extrem amb canvis inesperats i fins i tot més típics d'un grup de rock simfònic.

Tot i això el disc pertany a la categoria de pop-rock (més pop que rock) i totes les cançons tenen la seva màgia (destacar "Straighter line", "Hunting down a Killer" o "Worlds apart"). Aquest és doncs el retorn de l'interpret de "l'home al voltant de la cantonada", amb molts bons músics (alguns hipans) i una producció de luxe, però amb molt poca promoció, que hi farem no???

Xampí Gariga

